

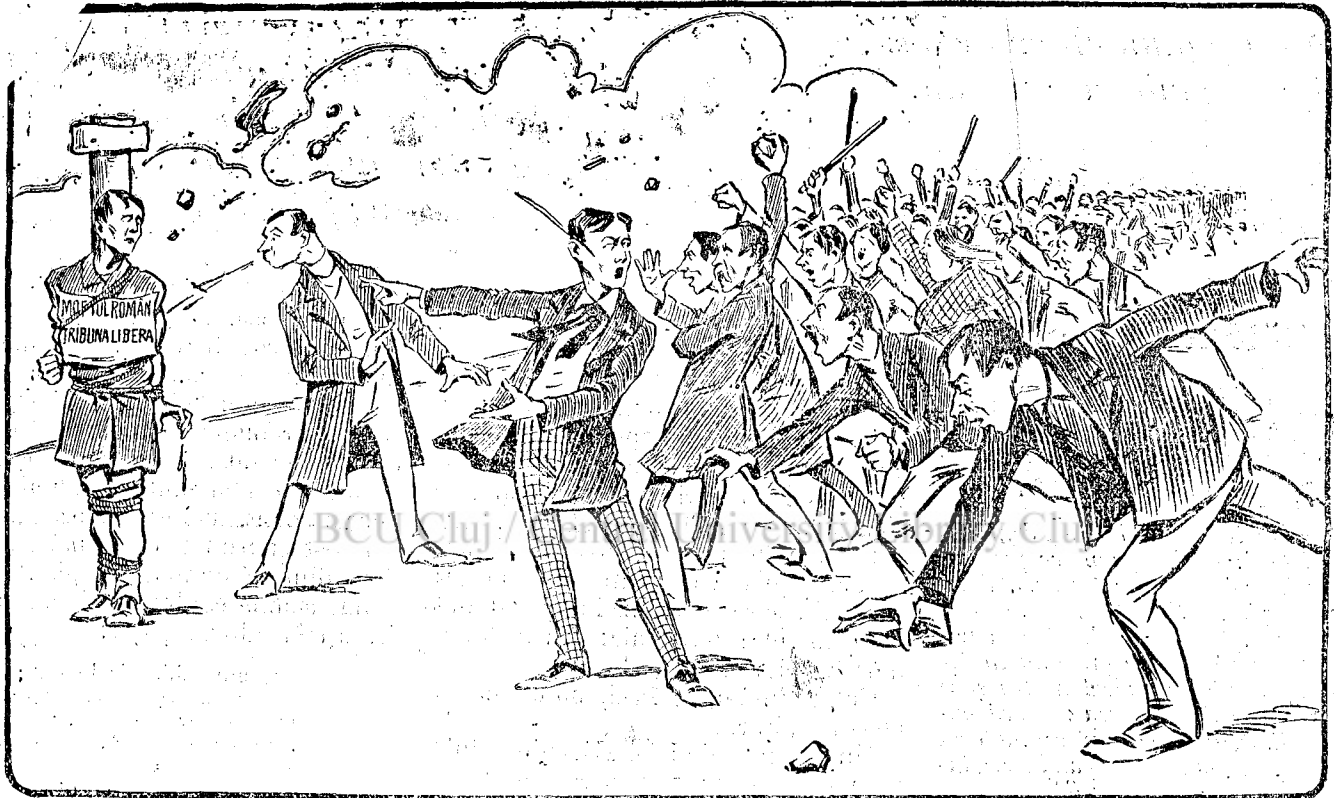
MOFTUL ROMÂN

2.—DUMINICĂ, 8 APRIL

20 BANI NUMERUL

DIRECTOR, I. L. CARAGIALE

Tribuna Liberă!

runși pe deplin de legile progre-
și de nevoile de civilizație mereu
nde ale societății noastre, voim să
o inovație în presa română: des-
n în coloanele revistei noastre așa
a *Tribuna Liberă* sau *Stilpul In-*

o rubrică de care direcția, nici
ia nu răspund—o rubrică de care
te oricine pofteste, cu intime con-
intre dînsul și administrația foii.
torule, ești om, ești român! ia
cu atenție la icoana de mai sus.
ut? Ei! acum, ascultă bine.

croitor nu voia să-ți lucreze pe
;
sacră te supăra;
ena un rival;
ugă-ți cerea simbrina întârziată;
voia un stăpân să-ți-o plătească
; de termen;
bucătar bun te părăsea;
brindea iubita cu altul mai galant;
nsulta un mitocan;
om distins te nesocotea;

un creditor te prigonea;
te ocolea un debitor;
un profesor pedant îți lăsa copilul re-
petent;
un concurent te distanța;
te mată un adversar politic;
o femeie-ți desprețuia stăruințele;
nu se grăbea un impiegat să te slu-
jească pe dumneata întâiu în îmbulzeală;
un reprezentant al autorității publice
voia să-și exercite atribuțiile față cu dum-
neata ca și cu oricine—al cu dumneata!
un judecător nu-ți dădea dreptatea
când și cum îți trebuia;
talentul și succesele d-lui Cutare nu te
lăsa să dormi;
într'un cuvânt, erai de atâtea ori lovit
în amorul propriu! și, se'nțelege, așa de
adinec lovit, simțea acolo buba cocând; te
durea, scrișnea și nu vedea leacul mân-
tuitor, ne-avînd măcar cui să te plângi.
Așa era înainte de inovația noastră în
presa română.
Al dar astăzi lucrurile s'au schimbat.
Cui să te plângi? cui?

— Opinieii publice!

Da! Ia uite-te încă odată la icoana de
mai sus...

Vezi-l pe acel nenorocit legat cobză
la stîlpul infamiei! Uite, ce canon cumplit
pe el! uite, ce furie în mulțimea răscu-
lată împotriva-i! Auzi huiduiturile, fluera-
rurile, ocările, blestemele opiniei publice!
Iată cum, mici, mari, femei, bărbați, copii,
îi dau unii cu tifa, pe când alții îl bat
cu pietre și cu lături, și pe când acei ce
l-au legat la stîlp, unul îl stupește și
altul îl chiorăște cu cerneală!

Ei?! Ai pe cineva la inimă? Haide! Ce
mai aștepti? Ce stai? Repede vin și-l dă
la *Tribuna Liberă* a „Moftului Român“!
Și dacă are tată, mamă, soție or soț, copii,
fete mari—atât mai bine! Adu-i aci pe
toți! pe toți să-i legăm la stîlpul infamiei—să-ți sară inima, vîzîndu-i cum se
canonesc ca niște mucenici sub turba și
oprobriul public!

CARAGIALE

Marsilieza Suprimațiilor

Ca să 'ndreptăm starea de lucruri,
Ce s'a creat, prin suprimări
Și prin reducere de lefuri,
Să nu mai fie supărări,

Să cerem toți ca să ne lase
Pe strade corturi să 'nălțăm,
Să nu plătim chirii de case,
Ci ca țiganii să umblăm!

S'avem deplină libertate
Ca să furăm, prin brutării,

Trebuincioasa cantitate
Pentru nevastă și conii!

Cât despre haine, e mai lesne!
Să adoptăm mode mai noi,
Și de la creștet, pînă 'n glesne,
Ca 'n paradis, să umblăm goi!

Iar despre lemne... Fiecare
Să ia în mână câte-în par
Și, ca în vremuri seculare,
Să dea la mir, fără habar!!

București 1901, April.

CAROS

Călduros Apel

«Moftul Român» face apel la concursul
tulului scriitorilor și desinatorilor, ofe-
rindu-le pentru colaborare preturi con-
științioase pe potriua lucrărilor primite
spre publicare.

Revistă eminentamente independentă —
«Moftul Român» primește ori-ce produc-
țiune, articole în prosă și versuri, dese-
nuri, amorislice, satirice și chiar serioase
(prin serioase, firește, nu 'nțelegem ne-
sărate), întru cât ele se prezintă în di-
mensiuni potrivite cu cadrul nostru și se
pot prezenta pe răspunderea noastră pu-
blicului cititor, dacă nu sunt semnate cu
nume cari au ajuns să răspundă ele in-
destul.

Primim ori-ce producțiune, indiferent
de vederi politice sau sociale, de școală
literară sau artistică, numai să le credem
plăcute publicului, căruia, suntem noi
convinși, indiferent de toate cele, îi place
ori-ce producție bună.

Să vie ori-ce talent, ori de unde și ori
cu ce păreri, și va fi primit la noi cu
toată stima și cu toată dragostea cari se
datoresc talentului. Să vie! și va vedea,
poate, că, de la cele mai de sus locuri pînă
la cele mai de jos, singurul loc în țara
noastră, unde talentul are mai multe ga-
ranții a nu fi considerat ca un moft, este
tocmai la

„MOFTUL ROMÂN“

CARNET MONDEN

D. G. Panu ne roagă să anunțăm că
nu-și mai serbează ziua numelui la Sf.
Gheorghe, deci numeroșii d-sale amici
să nu-i mai trimeată cărți de vizită la
23 Aprilie.

D. Panu își serbează onomastica la
Sf. Robinson.

CAZU-CUZA

Am publicat în numărul trecut o
epigramă inedită a popularului Teleor,
căruia, precum se știe în cercurile lite-
rară de la berăria cooperativă, i se
zice de către amicii invidioși *Țața*, pen-
tru limba lui prea înțepătoare. Epi-
grama *țății* era adresată unui burgez
parvenit, care cu cât se înalță cu atât
pare poetului mai mic: foarte inge-
nioasă epigrama *țății*!

Ce se 'ntemplă însă, spre marea
noastră mirare?

Un confrate din Iași, „Evenimentul“
vine și ne spune că un oarecare Domn
Cuza scrisese mai de mult, în Epigra-
mele sale, una aproape la fel cu a *țății*
și o și citează întreagă.

Iată-le amândouă aceste epigrame:

TELEOR-ȚAȚA

E lucrul natural,
Iubitul meu amic:
Cu cât te 'nalți mai sus,
Cu atât te vîz mai mic.

DOMNUL CUZA

Te-ai înălțat atât de sus,
Iubitul meu amic:
Incât să nu te miri de-mi parî,
De jos, atât de mic.

Am rămas trăsniți de nedomirire,
sdrobiți de rușinea că fuseserăm atât
de ignoranți în istoria politică și lite-
rară a patriei: să nu știm că răposatul
Domnului Cuza, pe lângă unirea prin-
cipatelor, improprietărea țeranilor și
secularizarea mănăstirilor închinătoare,
mai făcuse și epigrame.

— Nu se poate! am zis. Desigur
„Evenimentul“ a fost indus în eroare.
Dar iată că din toate părțile țării
ne sosesc telegrame, scrisori și cărți
postale, prin cari ni se confirmă aser-
țiunea ziarului Ieșean.

Toată această monstruoasă cores-
pondență este în versuri mai mult sau
mai puțin rîutacioase la adresa *Țății*
Ca să se 'nțeleagă mai bine aceste
rîutări, trebuie să spunem că *Țața*, ve-
chiu impiegat la ministerul instrucției
publice, prin bugetul cel nou al acestui
departament, a fost favorizat, adică
n'a fost suprimat, ci numai retrogra-
dat—din șef de masă, copist.

Iată acuma câteva monstre din acele
rîutări la adresa *Țății*:

Precum schinteia licărește
De sgîndărești oleacă spuza,
Ori-cine-ar sgîndări, găsește
Sub Teleor pe A. C. Cuza.

E natural că te-a redus
La gradul de copist,
Când copiezi așa exact,
Ferventule Cuzist.

Ajunul Paștelui!... redus!!
Iu Teleor îi crapă buza!!!
Atunoi!!! e 'ngrozitor de spus!!!
Făcu apel la A. C. Cuza!!!!

Teleor, dragă *țățică*,
Te prinsei, mîna-ți-ai muza,
Și nu cu ocaia mică,
Ci cu ocaia lui Cuza.

Desperați, am alergat la Teleor.
— Ce ne-ai făcut, *Țațo*?
Și i-am spus totul.

Țața, cu mult sînge rece, ne-a rîs-
puns că este dinastic și niciodată n'a
fost cuzist, nu vrea să știe că
a existat v. n Domn Cuza.

— Bine, ea sunt frumose,
cum le spu pentru cînto
o scuză. a, dar, ori-și-cum,
— Cîno rîspunse *Ța* ar trebui să avem

se A. C. Cuza!
turbabil.

LUCA.

IMAGINAȚIE, STIL ȘI CLISTIR

D. dr. Petrini-Galatz, luând în stăpânire postul de director general al serviciului sanitar, a înaintat o «circulară — către domnii medici primari de județe, medici de orașe, medici de spitale, medici de plăși și către toți veterinarii oficiali,» — pe care n'o putem îndestul recomanda și profanilor iubitori de lecturi interesante.

Din această admirabilă circulară rezultă adevăruri nouă, necunoscute pînă astăzi; ast-fel, rezultă că:

«...preocuparea principală a serviciului sanitar a fost în totdeauna scăderea morbidității și mortalității...»

Prin ce însă s'ar putea scădea morbiditatea și mortalitatea? Nimini n'a știut-o pînă acuma, nici chiar medicii, nici chiar veterinarii. Astăzi toți o putem ști, toți, chiar medicii, chiar veterinarii.

Iată prin ce:

«...prin îmbunătățirile zilnice în exigențele igienei...»

Care va să zică îmbunătățindu-i exigențele, Igiena devine mai ușoară de înțeles de oameni și de vite, și prin urmare mai lesne de practicat.

Circulara apoi conține maxime și aforisme filosofice de o profunditate în adevăr clisterică. De exemplu:

«...Spre a ajunge să fim utili țării și familiei, trebuie să muncim cu râvnă și cu inteligență.»

«...Când principiile și cunoștințele igienice vor fi cunoscute și apreciate de toată populațiunea noastră, rolul medicului va deveni mai eficace...»

«Apostolul științei umanitare trebuie să se deosebescă de ceilalți funcționari.»

— Prin ce? întreb eu.

D. director general al serviciului sanitar răspunde îndată:

«...prin îndeplinirea exactă și conștiincioasă a funcțiunii ce-i este încredințată și printr-o conduită *exemplară*.»

A! care va să zică ceilalți funcționari...

«Vedeți dar, domnule medic, adaogă îndată circulara, că nu vă cer lucruri imposibile.»

Dar deși le cere *la toți* aceste lucruri nu imposibile, directorul general se grăbește a adaoga:

«...sunt sigur că *nulli* dintre dv. țineți ca și mine, ca medicul să fie apreciat la justa lui valoare.»

Și acum o anecdotă pentru a termina.

La răspintia bulevardului, o teribilă mișcare de trăsuri, tramcare, tramvaie electrice, automobile, biciclete. Prin învâlmășeală, o habă surdă beată frîntă rece d'a curmezișul, copăcel-copăcel, cu pe câmpul larg de la Obilești. Birjarii, vizitii de la tramcar îi strigă — degeaba; un automobil era cât p'aci s'o calce, două biciclete au ocolit-o ca niște rindurici; dar iată! o clipă, și baba are să dispară sub roatele tramvaiului electric, care trece ca praștia. Un sergent de stradă vede; sare de grabă, o înșfacă pe babă de ceafă, și-o smulge de la atingerea morții grozave. Tramvaiul a trecut fără s'o atingă. Baba snucită scapă o legătură care o

purta în mână; din legatura sar cat coro niște ouă, cari se fac terciu și o sticlă cu rachiu de drojdii, praf. Baba se întoarce indignată și ocărăște pe omul autorității. Maica ta, Christoase! In e-zercitiul funcțiunii? ceara și anafura! Și omul autorității îi arde babil surde două palme de-o face să auză la moment din două părți clopotul de la Mitropolie. Baba, auzind după atâția ani, cade de bucurie pe șezute la marginea trotoarului și începe să plângă făcându-și cruce.

Minunea minunilor!

Salvată!

Ei? Ce fel de om este acest brav sergent?

— Un brutal! zici d-ta.

— Un făcător de minuni! zice un altul.

— Un salvator! zice un al treilea.

— Nu, domnilor, zic eu. Răspunsul cel mai nemerit la întrebarea mea, îl găsesc tot în circulara d-lui director general al serviciului sanitar:

«Când cineva și alege mediul în care trăește, când își îndeplinește datoria cu abnegațiune și caută a da repede ajutorul său celor suferinzi, contribuie la înălțarea prestigiului medical...»

— Aceasta a făcut-o dar sergentul meu, a contribuit la înălțarea prestigiului medical... și astfel:

«...merită stima tuturilor!» adaogă minunata circulară.

ION

Artă, Litere, Știință...

Cunosecutul X... poetul,
pe-a lui candidă *Giocondă*,
Cam așa ne-o zugrăvește'n
strofa-i „*safică și blondă*“:

*

Përu'i revărsat ca *Nilul*;
coama'i, muntele-*Ararat*,
Mlădios ca *palmierii*
și'i de aur strecurat.

Arcuitele'i sprincene,
două aripe de corb —

De-ale genelor lungi sulii

remăsese-aproape orb

Când prea mult se-propriase,

în sublima'i inspirare;

Pentru ochii ei albaștri

nu găsește-asemănare

De cât cerul de *Neapol*,

care nici nu l-a văzut.

Nasul ca acelei *Veneri*

cărei nasul i-a căzut;

Dar obrajii ei serafici —

drăgălaș *Ierusalim* —

Când s'apraș, sunt ca *Parisul*

în teroarea lui sublim!

Cind e vorba să ne-arate

cum îi e subțirea buză,

Frumuseța ca și rima

o găsește'n *Andaluză*.

Despre dinții *dulcineoi*,

albi, lăptoși și mărunței,

S'ar putea mai bine zice

„mărgăriți în gura ei“.

roza de *Crocus* sau
gura ei din depărtare,
De aproape, o grădină:
se găsece cu'mbelsugare
Smirn 'aloes, scortişoară,
chiparos și leuştean,
Trestie și alte plante

aromate din *Liban*
Și dia alte țeri vestite
ca ținuturi împrejur,
Ce pe harta lumii astăzi
nu mai au nici un contur.

Gitul ei un turn cu faimă, —

dacă vrei, al lui *Babel* —

Se ridică falnic, ziua,

noaptea i'l dăramă el.

Pe-al ei sin tresare *Etna*

și amenință-un *Vesuviu*,

Ca un *Pliniu* vrea să moară

inecat de-al lăvei fluviu!

Șoldul ei rotund și tare'i,

nins ca piatra de *Carrara*.

A *propos!* ce rimă caldă

și sonoră e *Sahara*

Cu al ei pustiit poetice

și cu sprintena'i *gazelă*.

Evricea la *damicelă!*

Că'i găsi și'n umbret seamăn,

căci la drum când se pornește,

Elegant în lături calcă

și-o întinde englezește;

Și, fîncă dela picioare

vine vorba d'*Englitera*,

Pune punctul, iscălește

și rivnește *jarețiera*

*

Înțelegi?... Cu lexicuane,
cu răbdare și voință,
Nu mi-e greu nici mie-a face
Arte, Litere, Știință

VORBE

Aș plăti la unii din creditorii
mi-e frică să nu aște ceilalți!

*

Sunt unele mueri așa de vrec
lipsa bărbatului fac de toate, până

*

De/două lucruri îmi pare rău
asta: când Dumnezeu ia pe o i
lângă copiii ei, și când slăpâni
slujbă de la acel ce crede numai i
cili

*

Nu se poate critica
Făr'a și cam supără;
Dar cuminte tot se poate,
Între toți și intru toate,
A lovi
Făr'a răni,
A glumi
Făr'a mănu.

(Vorl)

ART. 214

COMEDIOARĂ ÎN TREI SCENE

SCENA I.

Un biuroù de avocat de mână a doua, ori a treia. Ceasurile 9 dimineată.

Avocatul stă la biuroul său, studiând niște hârtii.

O cocoană intră urmată de un tînăr. Cocoana este îmbrăcată după moda veche de mahalagioaică, cu bare havalu legate la cap, roche și peptar de lână de aceeași culoare, și un tărăntăș de lână conabie, făcut cu iglița; în mîni, mănuși de imitație de mătase fără dejte. E o femeie de vreo cinzeci de ani destul de bine ținută, cam prea freasă la obraz; sprincenele ca niște lipitori; dinții cam negriți de ristic și de tutun; o femeie foarte veselă și vioasă, vorbește și gesticulează degajat, chiar cu multă volubilitate și cu o figură plină de expresie. Tînărul are aerul unui împiegat de minister; redingotă de camgarn la trei butoni, cravată strigătoare, pantaloni de colorarea oului de rață lesească și pălărie cilindru. El urmează cu încredere pe femeia, care intră cu pasul hotărît.

Cocoana. — Las'că'i spuii eă tot lu domnu avocat. (înaintează spre biuroù) Bonjour... Mă recomand Tarsița Popeasca, vèduva lu priotul Sava dela biserica Mântuleasa, care'a dărămat-o Pache, când a făcut bulivardul el nou, și fiu-meu, Lae Popescu.

Avocatul. — Poftiți, luați loc.

Cocoana. — Mersi!

Tînărul. — Mersi! (șed)

Cocoana (scoate o tabachere, din aceasta o țigaretă militară, pe care o pune în gură. Avocatul îi oferă chibrituri; ea

aprinde țigareta; trage de două trei ori și, dând fumul pe nas) — Uite la ce-am venitără noi la dumneata, care ne-a recomandat o prietină a noastră, fînc'a avut și dumneei o chestie (face cu ochiul rîzînd și arătînd pe Lae, care se uită la lucrurile din biuroul avocatului de jur împrejur și n' tavan la policandru) tot într'o pricină, de par egzemplu acuma, vine vorba; și zice: du-te negreșit la dumnealui, că'i face treaba.

Avocatul. — Care cocoană, mă rog?

Cocoana. — Mița...

Avocatul. — Care Mița?..

Cocoana (rîzînd, dând fum pe nas și făcînd cu ochiul) Ei! nu te mai face acu... Mița, dè! care ai devorțat-o dumneata...

Avocatul. — ...?

Cocoana. — Care ai devorțat-o dumneata de Pricopoiu dela Ciulnița.

Avocatul (după o sforțare a memoriei) — A! madam Zaharidi...

Cocoana. — Ei, da! așa te n'vață... Zaharidina... (se apleacă la urechea avocatului și 'i șoptește ceva rîzînd cu multă intenție. Avocatul zîmbește cam sfîindu-se de atîta apropiere. Cocoana se trage repede dela urechea lui și pune grațios trei dejte de la mîna stîngă peste buze). U! pardon... oiă fi mirosind!... Am gustat de dimineată niște anghelică de casă... Nu știu ce purdalnicu îmi venea de cum m'am sculat, pardon, dela stomac!... (cu aceeași mișcare grațioasă, se apasă cu cele trei dejte la lingurea făcînd ceea ce se zice pe franțuzește *une petite moue dégoûtée*).

Avocatul. — Ei! și afacerea dv...?

Tînărul (aplecînd ochii din tavan) E pentru...

Cocoana. — (după ce și-a aprins o țiga-

retă) Las'să spuii eă. (căt're avocat) Eă i-am spus: Lae, nu face pentru tine; dar el amurezat... n'ai ce 'i face! nu și nu! că se omoară, dacă nu 'l las; (căt're Lae). Ai vèzut acu, mangafache? (căt'ră avocat, cu blîndă filosofie). Furia tîne-reșii... n'ai ce 'i face! asta e al tînerilor dat. (iar s'apleacă la urechea avocatului și 'i șoptește cu multă intenție și sclîpînd din ochi. Avocatul iar evită contactul. Cocoana iar face mișcarea 'i grațioasă) U! Anghelica, bat-o focu! (apoi iar s'apasă la lingurea).

Avocatul. — În sfârșit... în sfârșit, cum stă chestia?

Cocoana. — El... Lac...

Tînărul. — Lasă-mè, mamito, să spuii eă.

Cocoana. — Ei! poftim, spune, (fumează și se uită și ea la policandru).

Tînărul. — Eă vrea să dau divorț...

Avocatul. — Ești însurat de curînd...

Cocoana. — De...

Tînărul. — Lasă-mè, mamito, ce? eă sunt prost? (căt'ră avocat) De trei ani.

Avocatul. — Copii aveți?

Cocoana. — Ei, așa! unde poate aia să facă? (se dă la urechea avocatului)

Avocatul (se scoală repede 'npicioare și se duce ntr'un colț al biuroului, unde s'apleacă puțin asupra unui castronaș cu nisip)

Cocoana (care i-a urmărit mișcarea). — Ai și dta de dimineată arsuri la stomac; să 'mi dai o sticlută, să 'ți aduc și dumitale nițică anghelică... de casă.

Avocatul (coborînd înapoi la biuroù, ștergîndu-se la gură cu batista; căt're tînărul client) — Și ce motive putem invoca?

Tînărul. — Nu măi îmi convine, domnule, pentru ca să trăesc cu dumneei...

FOIȚA „MOFTULUI ROMÂN“

CRONICA ȘTIINTIFICĂ

EVOLUȚIA TERAPEUTICEI

Grozav ar greși acela care ar crede că moda se mărginește în a hotărî se poartă largă ori jos ori nalt, nasul mic sau mare, moda — a-tot puternica — este în toate manifestările vieții, dela naștere și până la Belu, suntem sclavii ei. Pruncul poartă azi buricul mult mai lung ca anul trecut, și drielul din 1900 o acum cu totul demodat.

Moda spune lui Petre cum să se rase și Miței cum să se desbrace; la comandă cocoanelor să poarte eleși când pe cap și când în cap. Ca să ne supunem modei, purtam ori monoclu în ochi, și azi, când moda strigă „economii economii!“, monoclu vom purta la tură pantalonilor.

Moda domnește în literatură: romantismul, decadentismul, spanachidismul, imbecilizmul sunt fi ei.

Moda domnește în știință: căro

modă-i mai răspîdită ca moda microbilor? Azi nu e boală, ceva-ceva în eurent cu moda, care să nu-și aibă microbul său. Bacteriologii ne descriu azi microbul alcoolismului și bacilul sărăciei; ba unii au reușit chiar să-și cultive microbul prostiei.

Moda în politică? Dar ce au fost pașoptismul, iridentismul, cărtănimul? Dar ce sunt favoritismul, nepotismul, geșeftismul, de nu epidemii morale datorite modei?

În toate manifestările vieții moda domnește; în nici una însă cu atîta putere ca în terapeutică.

Un bolnav întreba odată pe celebrul Charcot:

— Doctore, să iau Antiprostină?

— Grăbește de ia cât mai o la modă, mai târziu nu va mai avea nici un efect.

Ca antiprostina câte medicamente! câte vindecă numai cât sint la modă! Istoria terapeuticeii este istoria cătorva medicamente, cătorva medicațiuni.

Multă vreme elistirul lui Purgon a fost a tot puternic. În fața lui toți plecau capul; azi toți îl întorc spatele.

Lăsarea de sînge avu și ea o perioadă de mare vogă. La un moment ea ajunsese un fel de antipirină. Erai sîngeros? — Îți lăsa sînge. Erai anemic? Îți lăsa sînge. Erai asasin? — Calăul îți lăsa sînge, și erai vindecat (probă că prea puțin dintre asinii decapitați au recidivat). Cătă vreme lăsarea de sînge a fost la modă, nu i-a rezistat nici o boală, — și nici un bolnav.

Un succedaneu al veneseției, succedaneu care avu momentele sale de glorie, fu lipitoarea. Te durea capul? — Lipitori. Îți cădea părul, te 'nșela nevasta? — Lipitori. Mereu lipitori, și tătea lipitori în căt trupul bolnavului sîmăna a bugot român.

Și câte asemenea epidemii terapeutice! Numai în cesti ultimi zeci ani moda ne impuse o sumă de paracee universale, o sumă de doctori iluștrii.

După eminentul Dr. Draș, grație căruia cimitirele române luară un prodigios avînt, veni Contele Matei. Iluștrul Conte, cu sticlutele sale pline cu electricitate roșie, galbenă albastră și tricolară, vindeca toate boalele; una singură îi rezistă: ereditatea umană.

După Contele Matei, ppa Kneip

oamenii mari. Matache, un om foarte mare, poartă mănuși No. 9³/₄. Dar nu, nu se poate!—mă consolam eu în gând—Providența nu va avea cruzimea să reducă din bugetul ei divin o ființă așa de superioară...

Am căutat să distrez pe sârmanul Matache, să alung de la el gândurile negre ale gălbinării, dacă nu cumva și gândurile-i deveniseră portocalii.

Trudă zadarnică! Risipă inutilă de anecdote și de vervă! Omul mă asculta sombru și distrat. Pe altul, această atitudine l-ar fi convins că glumele lui nu fac două parale; dar eu, care am o excelentă opinie de spiritul ce posed, înțelesei că, dacă Matache nu face haz, e că trebuie să fie teribil de bolnav.

— Bietul om!

Ce sfâșietor a oftat când ne-am despărțit. În acel „la revedere“ pe care mi l-a spus, vibra par'că un funebru și transcendent „adio“.

* * *

Am vizitat a doua zi pe Matache acasă.

Cum m'a zărit, și-a pus palmele pe sale și a gemut:

— Să știi că am infecție la rinichi.

— Mu mă 'nebuni!

— La sigur... Și mă înecă de erii seara în piept, d'abia mă pot să răsufli.

Matache începu să respire cu putere ca să mă convingă; apoi adăogă:

— Stenocardia e evidentă, nu-i așa? zise Matache desolat.

— Cel puțin ai dormit bine azi noapte?

— Bine? Nici la dușmani nu le doresc așa noapte! Ceva de speriat, mă! Am avut o febră de uremie și un început de tuse seacă... și tuberculos după alte toate!... Ah, mizerabilă mașină omenească, de ce nu te-ai făcut de fier, de granit, de nichel, fabricantul ăla de sus? De ce, când avea atât material resistant la îndemână, i-a plăcut fantaziei lui să inventeze cea mai fragilă și mai păcătoasă compoziție: carnea? De ce, mă! și-a bătut joc de noi și ne-a zămislit din carne! din carnea care se ruinează, putrezește, dispare, se rentoarce în nimicul de unde nu trebuie scoasă niciodată!...

Tirada asta, debitată repede pe nerăsuflete, ostenind pe Matache, omul scoase un sughiț; aceasta îl făcu să pălească groaznic:

— Ai văzut? Astmul! Să știi, mă că am astm!

* * *

Descoperirea acestei ultime maladii mă puse pe gânduri. Ce dracu, bre, îmi zisei, prea multe maladii în două zile!

Rezultatul meditațiunii mele fu că emisei îndată următorul buletin medical:

Marți 2 Aprilie:	cancer la stomac
„ „ „ ora 6:	gălbinare
Mercuri 3 „ „ 12:	infecție la rinichi
„ „ „ 12 și 5:	stenocardie
„ „ „ 12 și 6 m.:	febră de uremie
„ „ „ 12 și 6 ¹ / ₂ :	tuberculoză
„ „ „ 12 și 8:	astm

Iar rezultatul acestui buletin fu că cepui să mă tăvălesc de ris.

— De ce rizi, mă? mă întrebă Matache, scandalizat de veselie mea înportună.

— Ia ascultă, Matache, unde ai trecut ziua întâia de Paști?

— Acasă.

— Dar a doua?

— La un nepot... Am mâncat, mă am bătut ca un desperat,—ca un furi onar suprimat. Are o bucătărie, m niște vinuri!

— Matache, bucură-te! Nu vei muri.

— Ai căpiat?

— Matache, cruda boală care te tortură se numește constipație! Repede, apă de Breazu! A!... și câte-va numere din «Moftul Român»!

DR. GÂLBEJESCU
Veterinar

„Moftul Român“, revistă umoristică, satirică și literară, va apărea, fără pretenție și fără subvenție, o dată pe săptămână cu data de duminică, sub direcția d-lui I. L. Caragiale și cu colaborarea mai multor publiciști de netăgăduit talent.

Redacția și administrația deocamdată: str. Clementei 3

Un număr 20 bani în toată țara. Abonament: pe 1 an, 10 lei; pe 6 luni, 6 lei.

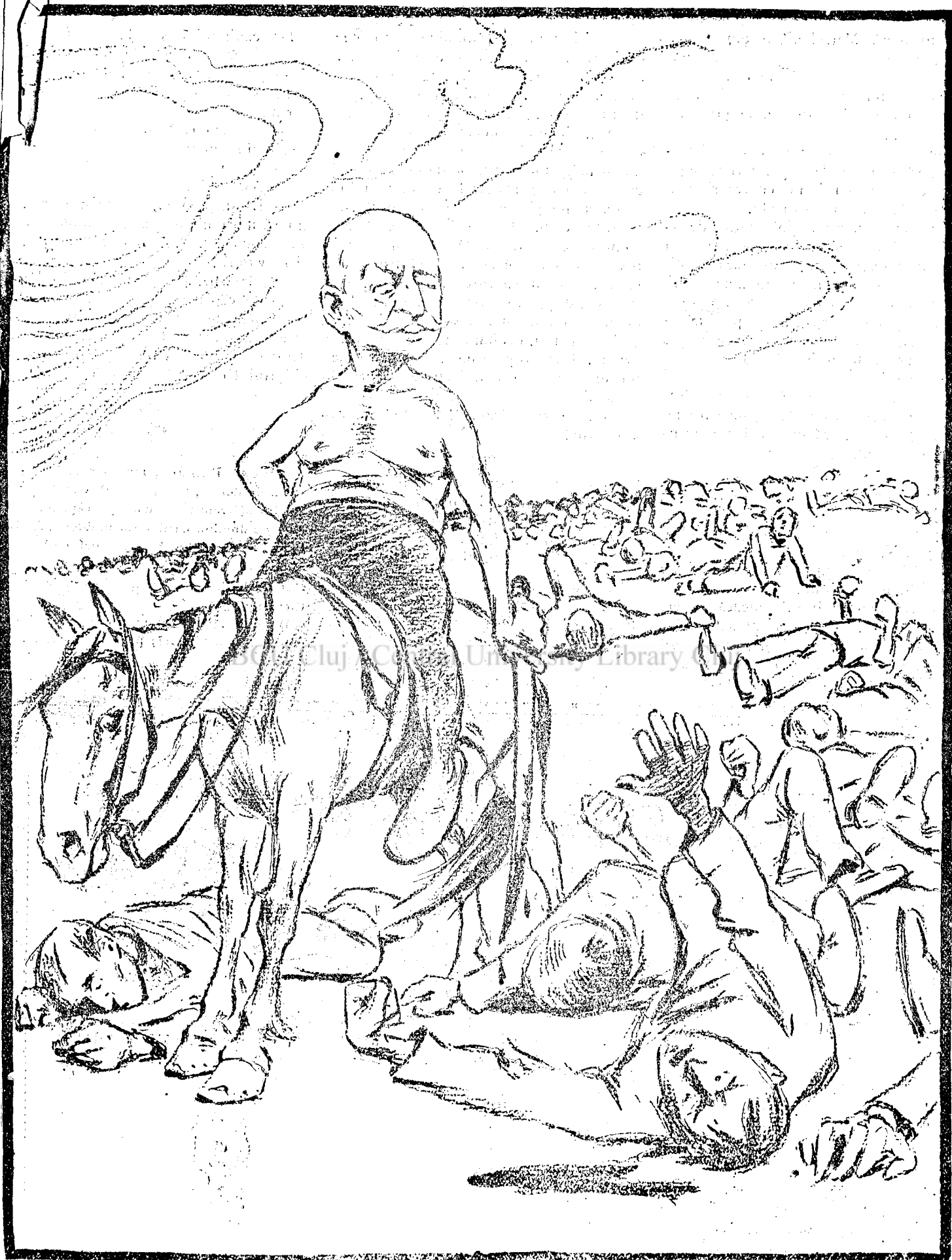
Berăria Cooperativă

Piața Teatrului

BERE OPPLER

Calități superioare

Vinuri, Șampanie, diferite Aperitive, Mezeluri, etc.

...călcând obosit peste trupurile redușilor și suprimațiilor...